

ת"פ 64958/02/18 - מדינת ישראל נגד א"ט

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 64958-02-18 מדינת ישראל נ' א"ט
לפני כבוד השופט שאול אבינור

בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד שרון אדרי

המאשימה

נגד
א"ט
ע"י ב"כ עו"ד ירוסלב מץ

הנאשם

הכרעת דין

א. רקע כללי וגדר המחלוקת בין הצדדים:

1. בתקופה הרלוואנטית לכתב האישום, בשנת 2016, קיימו הנאשם וגב' ט"א (להלן - המתלוננת) יחסי זוגיות והתגוררו יחדיו בדירה בבת-ים (להלן - הבית).
2. כתב האישום אוזז שני אישומים, המתארים שני אירועים נפרדים, כלהלן:

אישום ראשון (להלן - אירוע הבקבוק):

עיקר העובדות:

- ביום 10.06.16, בשעות הערב המאוחרות, שהה הנאשם בבית, בגילופין. בעת ויכוח עם המתלוננת פצע הנאשם את המתלוננת בכך שהשליך על רגליה בקבוק זכוכית, שהתנפץ.
- כתוצאה מהמתואר לעיל נפצעה המתלוננת ונגרם לה חתך עמוק בשוק רגלה הימנית, באורך כ-4 ס"מ אשר הצריך תפרים, וכן פציעות מדממות בכף רגלה הימנית.

הוראות החיקוק:

- **פציעה (בת זוג)** - עבירה לפי הוראות סעיף 335(ב) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן - חוק העונשין).

אישום שני (להלן - אירוע התקיפה):

עיקר העובדות:

- ביום 16.10.16, בשעה 19:00 או בסמוך לכך, במהלך ויכוח בין הנאשם לבין המתלוננת, בבית, משך הנאשם בשערה של המתלוננת, נתן לה מכה בפנים, ניער אותה והשליך אותה על המיטה.
- המתלוננת ברחת מהבית אל חברים משותפים, בחולון (להלן - המקום). כעבור כעשרים דקות לערך הגיע הנאשם למקום, תפס את המתלוננת בחולצתה, ניער אותה וחנק אותה בצווארה.
- הנאשם איים על המתלוננת באומרו שיהרוג אותה ואחר כך את עצמו.

הוראות החיקוק:

- **איומים** - עבירה לפי הוראות סעיף 192 לחוק העונשין.
- **תקיפה סתם (בת זוג)** - עבירה לפי הוראות סעיף 382(ב) לחוק העונשין.
- 3. כתב האישום הוגש תחילה במסגרת ת"פ 16319-03-17 **מדינת ישראל נ' א"ט**. ואולם, לאחר שהנאשם חדל מלהתייצב לדיונים שם ולא אותר על-ידי המאשימה כתב האישום בוטל, עוד בטרם התשובה לאישום. כתב האישום הוגש מחדש, בתיק זה, עם איתורו של הנאשם. הנאשם כפר במיוחס לו בכתב האישום - הגם שלא הכחיש את עצם היחסים עם המתלוננת והמגורים המשותפים עמה בבית - והתיק הועבר לשמיעת הראיות לפניי (ר' תשובת הנאשם לאישום, בפרוטוקול, עמ' 2 שורה 11 ואילך).
- 4. להבהרת האירועים מושא כתב האישום והסוגיות שהתעוררו במשפט ראוי לציין, כבר בפתח הדברים, את העובדות הבאות:
 - (א) הנאשם והמתלוננת אינם אזרחי המדינה אלא אזרחי אוקראינה והכירו עוד שם (הנאשם יליד 1977 והמתלוננת ילידת 1981). השניים הגיעו ארצה, בנפרד, מספר חודשים טרם האירועים המתוארים בעובדות כתב האישום. הם אינם דוברי השפה העברית והעידו לפניי באמצעות מתורגמן לשפה הרוסית. הודעותיהם במשטרה נגבו על-ידי חוקרות דוברות השפה הרוסית.
 - (ב) החקירה בתיק החלה בעקבות אירוע התקיפה, אשר דווח על-ידי מודיעה שראתה את סופו של האירוע לאחר שהמתלוננת ברחת מהבית (ר' בדו"ח הפעולה ת/2). המודיעה לא הזדהתה ובהמשך לא שיתפה פעולה בחקירת המשטרה וממילא גם לא העידה בבית המשפט (ר' גם במזכר ת/1ד).
 - (ג) השוטרים שהוזעקו למקום, בשל דיווח המודיעה הנ"ל, פגשו במתלוננת ברחוב (המפגש צולם במצלמת-גוף של שוטר הסיוור - ר' הסרטונים ת/7 ותמליליהם ת/7א). ואולם, מתחילת הדרך לא שיתפה המתלוננת פעולה עם השוטרים וכך גם בעדותה לפניי, תוך שציינה בין השאר כי היא רוצה להתנתק מהנאשם אך אין לה טענות כלפיו וגם אינה רוצה שיאונה לו כל רע.
 - (ד) בעדותה בבית המשפט סתרה המתלוננת דברים שמסרה במשטרה בעניין מעשי הנאשם ומשכך הוכרזה כעדה עוינת והודעתה, שנגבתה ביום אירוע התקיפה (16.10.16), הוגשה במסגרת הוראות סעיף 10א לפקודת הראיות [נוסח חדש], תשל"א-1971 (להלן - פקודת הראיות; ההודעה סומנה ת/4). עוד יש לציין, בהקשר זה, כי מזה תקופה אין כל קשר בין הנאשם לבין המתלוננת והמתלוננת אף מצויה כיום במערכת זוגית אחרת.

ביקור פרשת התביעה:

ב.

5. מטעם המאשימה העידו לפני המתלוננת וארבעה שוטרים. כמו כן הוגשו מספר מוצגים, חלקם בהסכמה.

(1) עיקר עדות המתלוננת:

6. באמצעות המתלוננת הוגשו תמונותיה, שצולמו במשטרה ביום אירוע התקיפה אך מתעדות חבלות שנגרמו באירוע הבקבוק, שאירע כאמור כארבעה חודשים קודם לאירוע התקיפה (ר' התמונות ת/5א ות/5ב). מדובר בשתי חבלות ברגלה הימנית של המתלוננת, כאשר לפי דברי המתלוננת אחת מהן נגרמה כתוצאה מטיפול רפואי (ר' בהודעתה ת/4, שורה 18 ואילך).

7. בעדותה הראשית סיפרה המתלוננת כי היתה בזמנו בקשר זוגי עם הנאשם, במשך כשנתיים (פרוטוקול, עמ' 12 שורה 31 ואילך). המתלוננת מסרה כי היא והנאשם שהו בארץ במעמד של פליטים וחזרה וטענה כי לא פנתה למשטרה לצורך הגשת תלונה, אלא השוטרים הם שפנו אליה ברחוב והיא אף הבהירה להם שאינה מעוניינת להתלונן (שם, עמ' 13 שורה 5 ואילך; עמ' 19 שורה 10 ואילך).

8. המתלוננת טענה כי אירוע התקיפה החל בריב, בשל קנאת הנאשם כלפיה. המתלוננת סיפרה כי יצאה מהבית כדי למנוע המשך הריב וגם עם הגעת הנאשם למקום היא ביקשה למנוע את הריב ולכן החלה לשוב חזרה הביתה. כאשר לחקירתה במשטרה אמרה המתלוננת: "**כשהתחילו לשאול אותי שאלות אני עניתי, כן היו ריבים, במשטרה אמרתי שאני לא רוצה להגיש שום תלונות ואין לי טענות כלפי אנדרי ולא רוצה שישב בכלא, אנחנו לא מסתדרים בחיים המשותפים ואני פשוט רוצה לעזוב. בגלל שהוא מקנא ויכול להיות שהוא אוהב אותי אז אני פשוט רוצה לעזוב. אני לא רציתי לחתום על שום דבר, אמרו לי שפשוט אנחנו נבודד אותו ממך, מקסימום יהיה איזה שהוא קנס**" (פרוטוקול, עמ' 13 שורה 27 ואילך)^[1].

9. כשנשאלה המתלוננת, בהמשך החקירה, מה קרה בבית, היא השיבה: "**היו ריבים, היו קצת מכות... גם מילולי וגם פיזי. כשהמשטרה הגיעה אליי ישר אמרו שיש איזה שהם חתכים ברגל, זה כן היה מצב כזה שזה לא הוא לקח וחתך את זה אלא היו נסיבות כאלה וזה קרה בטעות. הוא שבר בקבוק על השולחן והשבר (רסיס) של הבקבוק פגע לי ברגל**" והוסיפה, לשאלות ב"כ המאשימה, שאינה יודעת מדוע שבר הנאשם את הבקבוק (פרוטוקול, עמ' 14 שורה 1 ואילך).

10. ואולם, בהמשך הדברים הכחישה המתלוננת כי בהקשר לאירוע התקיפה אמרה בחקירתה במשטרה שהנאשם הרביץ לה ומשכך - נוכח תוכן הודעתה במשטרה - הוכרזה כעדה עוינת והודעתה הוגשה. בהודעה זו תיארה המתלוננת את השתלשלות אירוע התקיפה כלהלן: "**נפגשנו עם חברים וחברות ישבנו על ספסלים, שתינו קצת בגלל החג, יצאתי מהבית רבנו בבית כי הוא מקנא לי. זה קבוע ככה, הוא כל הזמן מרביץ לי. אני ברחתי מהבית בסביבות 19:00, התקשרתי לחברה שלי א' ואמרתי לה שתבוא והלכנו לחברים בחולון. הוא הגיע אחרי כ-20 דקות ואין שהוא הגיע למקום הוא תקף אותי. הוא תפס אותי בחולצה וניער אותי וקילל אותי, אמר לי בואי הביתה זונה, מה את עושה פה. אני אמרתי לו תירגע, בוא נלך הביתה, לא יודעת מי התקשר למשטרה**" (ת/4, שורה 5 ואילך). המתלוננת הוסיפה וסיפרה כי בנסיבות אלה ניסו החברים, שנכחו במקום, להפריד ביניהם ואף פירטה את שמותיהם.

11. המתלוננת ציינה כי אין לה סימנים או חבלות כתוצאה ממעשי הנאשם באירוע התקיפה (ת/4, שורה 15; ור' גם הערת החוקרת בשורה 30), אך הוסיפה וסיפרה כי בזמנו הנאשם שבר בקבוק וכתוצאה מכך חתך אותה ברגלה (ת/4, שורה 15 ושורה 42). לשאלה מדוע לא התלוננה קודם לכן השיבה המתלוננת: **"מי יעזור לי, אני מפחדת, אני בארץ זרה והוא מנצל את זה שאני לא מתלוננת"** (ת/4, שורה 48). לשאלת החוקרת אם הנאשם מאיים עליה הוסיפה המתלוננת ואמרה: **"הוא אומר שאני לא יוכל לחיות בלעדיו, הוא אומר שהוא יהרוג אותי וא"כ את עצמו"** (שם, שורה 62).
12. המתלוננת אישרה בבית המשפט את חתימתה על הודעתה במשטרה (בפרוטוקול, עמ' 15 שורה 11 ואילך), אך טענה שלא ביקשה מהשוטרים לעצור את הנאשם, שכן: **"זה מלחיץ מאוד כאשר בן אדם שהוא במעמד פליט ועוצרים אותו, אני לא יכולה לקרוא מה שנותנים לי ואז מתרגמים לי"**. המתלוננת אישרה עוד, כי באירוע התקיפה אמרה שהנאשם "ניער" אותה; וכדבריה: **"כן, ניער אותי ונהיה לנו ריב. תפס אותי וניער אותי"** (שם, שורה 24).
13. עם זאת, המתלוננת חזרה וטענה כי תיאור אירוע הבקבוק כאירוע תקיפה הוא מסולף, שכן הנאשם שבר את הבקבוק מתוך סערת רגשות ולא עליה. יתר על כן, הנאשם לא התכוון לפגוע בה (במתלוננת) והיא נפגעה מרסיס בדרך מקרה (בפרוטוקול, עמ' 16 שורה 7 ואילך. ר' גם בעמ' 24 שורה 3 ואילך). בנוסף טענה המתלוננת כי היא לא פחדה מהנאשם ואמרה שנמנעה מלהתלונן משום שמדובר בעניין אישי שלה (שם, עמ' 17 שורה 14).
14. בחקירתה הנגדית שבה המתלוננת ואישרה כי לא רצתה להתלונן נגד הנאשם, על אף שאחד מהשוטרים שהגיעו לשטח ניסה לשכנע אותה לעשות כן (פרוטוקול, עמ' 19 שורה 10 ואילך). המתלוננת אישרה כי ביום אירוע התקיפה היא שתתה בבית ויסקי ולאחר מכן, בחוץ, בירה. כשנשאלה מדוע לא סיפרה במשטרה ששתתה וויסקי הסבירה המתלוננת ששאלו אותה מה היא שתתה בזמן שניגשו אליה השוטרים (שם, שורה 24).
15. לשאלות הסניגור אישרה המתלוננת כי החברים - שאת שמותיהם היא ציינה בהודעתה - ראו את אירוע התקיפה והיו יכולים למסור גרסתם לגביה לו פנתה המשטרה אליהם (בפרוטוקול, עמ' 20 שורה 4 ואילך). כאשר לדבריה בהודעתה, שלפיהם החברים ניסו להפריד בינה לבין הנאשם, אמרה המתלוננת שהכוונה היא שהחברים **"לא רצו שניפגש [כ]די שלא יהיה ריב"**; ושבה והלינה על כך שבמשטרה דבריה תורגמו באופן מתומצת ולא מדויק (שם, שורה 20 ואילך).
16. באשר לאירוע הבקבוק הטיח ב"כ הנאשם במתלוננת כי על-פי המסמכים הרפואיים (מאותו יום) היא מסרה לאנשי הצוות הרפואי שהחתכים ברגלה נגרמו כתוצאה מבקבוק שהתפוצץ לאחר שהיא מילאה בו מים חמים (ר' במסמכים נ/1 ונ/2). המתלוננת השיבה שהיא לא אמרה באותו המועד את האמת משום שלא רצתה שלנאשם **"יהיו בעיות"** (בפרוטוקול, עמ' 17 שורה 30 ואילך), אך בד בבד חזרה וטענה שהפגיעה בה באותו אירוע נגרמה בדרך מקרה ושלא בכוונה, כתוצאה משבר שעף עליה לאחר שהבקבוק התנפץ.

(2) עיקר עדויות השוטרים:

17. בנוסף למתלוננת העידו מטעם המאשימה, כאמור, ארבעה שוטרים; כלהלן:

רס"ר סרגיי בוגומולוב - אחד הסיירים שהוזעקו לזירה לאחר אירוע התקיפה, אשר שוחח עם המתלוננת בשפה הרוסית. רס"ר בוגומולוב ערך דו"ח פעולה בסמוך לאירוע (ת/2 מיום 16.10.16) וכאמור גם צילם עם מצלמת גוף את המפגש עם המתלוננת (ר' הסרטונים ת/7 והתמלילים ת/7א). כמו כן, רס"ר בוגומולוב הוא השוטר שערכב את הנאשם (ר' דו"ח העיכוב ת/3).

רס"מ שני שושן - חוקרת שביצעה מספר פעולות חקירה, לרבות בניסיונות לגבות הודעה מהמודיעה (ר' המזכרים ת/1א ות/1ד) ולאחר את חבריה של המתלוננת בהקשר לאירוע התקיפה (ר' המזכר ת/1ב מיום 16.10.31, בו מצוין כי המתלוננת מסרה שהחברים כבר אינם בארץ ושבה וצינה שאינה מעוניינת בהתערבות משטרתית; וכן המזכר ת/1ג, מיום 23.01.17, בו תועד ניסיון איתור נוסף).

רפ"ק יעקב בלוקי - הקצין האחראי על חקירת התיק, שנחקר בעניין מחדלי חקירה נטענים - בעיקר בעניין אי איתור החברים שהיו עדים לפחות לחלק מאירוע התקיפה. רפ"ק בלוקי טען כי בתיקי אלמ"ב נעשים מאמצים רבים לאיתור עדים, שלא תמיד מתועדים, וכדבריו: **"...יש המון ניסיונות ולא כולם מתועדים]**, **יכול להיות שלא ענו, יכול להיות שענו וניתקו, בחקירה יש המון פעולות בעיקר טכניות שלא צולחות ולא מתועדות, יתכן שגם במקרה הזה החוקרות יצרו קשר ולא ענו, וחשבו שלא רלוונטי לתיק. שנית, חלק מהעדים שצינו לא היו הפרטים שלהם, לא יכלו לאתר אותם כי אין את הפרטים שלהם במיוחד כשצוין שהם פליטים, לא תושבי קבע בארץ"** (בפרוטוקול, עמ' 10 שורה 27 ואילך; עמ' 11 שורה 15 ואילך).

רס"ב אלה ממן - החוקרת שגבתה את הודעת המתלוננת (ת/4) ביום 16.10.16, לאחר אירוע התקיפה. כפי שמסרה רס"ב ממן, היא דוברת הן את השפה העברית והן את השפה הרוסית (בפרוטוקול, עמ' 26 שורה 15).

(3) עיקר הודעת הנאשם:

18. הנאשם נחקר (באזהרה) כבר לאחר חצות היום, דהיינו: כבר ביום 17.10.16, החל בשעה 01:53. כאמור, ההודעה נגבתה על-ידי חוקרת דוברת רוסית, תועדה בהקלטה ותומללה (ההודעה סומנה ת/6; דיסק הקלטת החקירה סומן ת/6א; והתמליל סומן ת/6ב). בחקירתו זו חזר הנאשם והכחיש כי היכה את המתלוננת, שאותה תיאר כ"**אישה שאני חי איתה**" מזה כחצי שנה, המוכרת לו עוד מהילדות באוקראינה (ת/6, שורה 5 ואילך).

19. כשנשאל מה אירע באותו יום (יום אירוע התקיפה) בינו לבין המתלוננת, טען הנאשם כי הם רבו משום ש"**היא שתתה אלכוהול... וודקה**" והוסיף שהיא אוהבת לשתות (ת/6, שורה 21 ואילך). הנאשם נשאל אם הוא עצמו שתה אלכוהול והשיב: "**קצת בירה. בירה זה נחשב אלכוהול?**" (שם, שורה 27).

20. הנאשם הכחיש שהרים יד על המתלוננת או שקינא לה, וחזר וטען שהסיבה למריבה ביניהם נעוצה בשתיית האלכוהול על ידה (ת/6, שורה 31 ואילך). הנאשם אף הוסיף שאינו מכה נשים ושהמתלוננת אמרה מה שאמרה אולי משום שהיא רוצה כסף (שם, שורה 61 ואילך).

21. הנאשם נשאל מדוע עקב אחר המתלוננת עד לחולון ועל כך השיב: "**אני הלכתי לחברים שלי, מה זה קשור אליה**" (ת/6, שורה 38). הנאשם ציין את שמות החברים וטען שבטלפון הנייד שלו יש את מספרי הטלפון של כולם. הנאשם הוסיף כי עם הגיעו למקום: "**ביקשתי ממנה, שתפסיק לשתות,**

עמוד 5

ושנלך הביתה, והיא לא רצתה, התחילה לקלל אותי, היא התחילה להגיד דברים לא יפים" (ת/6, שורה 46 ואילך). הנאשם הכחיש כי קילל את המתלוננת, תפס בחולצתה או ניער אותה, ובתגובה לטענה שהחברים נדרשו להפריד ביניהם השיב: "להפריד? היינו לבד בצד, אני ביקשתי ממנה ללכת הביתה, היא לא רצתה, היא הסתובבה והלכה. וזהו, ואז השוטרים הגיעו" (שם, שורה 52 ואילך).

22. החוקרת הטיחה בנאשם כי הוא חתך את רגלה של המתלוננת, לאחר ששבר בקבוק, ולכך השיב הנאשם באופן לא ברור ("אולי יצאה לה עוד משהו, /שמשו עשה לה... שתגיד...?"), ת/6 שורה 57, תוך שציון צלחת שנפלה ונשברה. כשנשאל הנאשם אם הוא יכול להסביר איך ומתי נפלה הצלחת, הוא ענה: "אני לא רוצה. אולי לספר לך את כל החיים המשפחתיים שלי?" (שם, שורה 59).

ד. עיקר פרשת ההגנה:

23. מטעם ההגנה העיד הנאשם. בחקירתו הראשית תיאר הנאשם את היכרותו עם המתלוננת, לגרסתו עוד מימי בית הספר, באוקראינה. לדבריו: "היא הגיעה (ארצה - ש.א.) אחריי, אני שכרתי דירה ולה לא היה מקום לגור אז נתתי לה להתגורר בדירה שאני שוכר" (עמ' 28 שורה 23 ואילך).

24. בהתייחס לאירוע התקיפה סיפר הנאשם שאותו יום היה יום שבת והגיעו אליהם שלושה חברים, להתארח. כולם ישבו ושתו, אך לאחר מכן "התברר שאין מספיק משקאות חריפים והיא רצתה לשתות יותר ואמרתי לה שזה מספיק, היא [א]מרה שזה לא. היא אמרה שהיא רוצה עוד ואמרתי לה לא... זה היה ריב מילולי, רק במילים. חברה עוד ישבו ואז הלכו... היא החליפה בגדים והלכה אחריהם, אמרתי לה מספיק כמה אפשר, אמרתי מספיק ישבנו נהנינו אבל היא רצתה יותר וכעבור כמה דקות יצאה לרחוב" (בפרוטוקול, עמ' 29 שורה 15 ואילך).

25. להבדיל מגרסתו במשטרה סיפר הנאשם כי הוא אמנם החל לחפש את המתלוננת, כי: "ראיתי את המצב שלה, רציתי למנוע שהיא תעשה שטויות". הנאשם הבין שהיא הלכה עם החברים לחולון, "אז הלכתי לחולון ומצאתי אותה שם, היא היתה עם החברה, ישבו שתי בירה" (בפרוטוקול, עמ' 30 שורה 4 ואילך). לטענתו, "אמרתי לה בוא[י] נלך הביתה מספיק לשתות, היא אמרה 'לא, קודם אני אסיים לשתות ואז נלך'. אחרי עשר דקות היא הלכה, אני נשארתי שם עם החברה ואחרי עשר דקות הגיעה ניידת משטרה ואספו אותי לתחנה המשטרה".

26. בהתייחס לאירוע הבקבוק סיפר הנאשם: "ישבנו סביב השולחן, אני בטעות נגעתי בבקבוק והוא נפל והתרסק, מרסיסים נפצעתי גם אני וגם היא ברגל שלה, אצלי זה היה פחות משמעותי אצלה זה היה משמעותי... ישבנו נהנינו, בלי כוונה אני נגעתי בבקבוק והוא נפל והתרסק" (בפרוטוקול, עמ' 30 שורה 26 ואילך). בהתייחס לדבריו בהודעתו, אודות צלחת, הוסיף הנאשם וסיפר: "נפל גם בקבוק וגם צלחת, אני לא זוכר בדיוק מרסיסים של מה זה קרה" (שם, שורה 31).

27. הנאשם טען בעדותו עוד, כי החברים, שהיו איתם בדירה במועד אירוע התקיפה, חזרו לאוקראינה מספר חודשים לאחר מכן. לגרסתו, היו לו בזמנו מספרי הטלפונים שלהם אך החוקרים לא ביקשו אותם (בפרוטוקול, עמ' 31 שורה 2 ואילך).

28. בחקירה הנגדית עמד הנאשם על גרסתו המכחישה לגבי שני האירועים. בהתייחס לאירוע הבקבוק שב הנאשם וטען כי נפלו בקבוק וצלחת, ובמשטרה התייחס לצלחת משום שאינו יודע ממה

נפגעה המתלוננת. לטענתו גם הוא עצמו נפצע, הגם שלא פצע משמעותי (בפרוטוקול, עמ' 32 שורה 29 ואילך).

29. בהתייחס לאירוע התקיפה אישר הנאשם כי שתי "**קצת**" וודקה וציין כי דובר בכמות של "**150 גרם**" (בפרוטוקול, עמ' 33 שורה 33 ואילך). כשנשאל הנאשם מדוע במשטרה מסר ששתי בירה, הוא השיב כי כלל אינו שותה בירה ואף לא אמר כך במשטרה ("**למה לי להגיד את זה?**" - בפרוטוקול, עמ' 34 שורה 12). הנאשם טען כי המתלוננת היתה זו שרצתה לשתות עוד ולכן הוא יצא אחריה, כדי "**שלא תעשה שטויות**".

30. הנאשם הכחיש את טענות המתלוננת בנוגע לכך שקינא לה, או כי רדף אחריה מסיבה זו. הוא חזר על טענתו לגבי שכרות המתלוננת והוסיף שיצא אחריה כדי להחזירה הביתה, בבקשות ולא בכוח, וכדבריו: "**פשוט חיבקתי אותה וביקשתי ממנה לחזור הביתה**" (בפרוטוקול, עמ' 35 שורה 15).

ד. דין והכרעה:

31. לאחר ששמעתי את עדויות העדים שהעידו לפניי והתרשמתי מהן - ובעיקר אמורים הדברים בעדות המתלוננת מחד והנאשם מאידך - ולאחר שעיינתי במוצגים שהוגשו מטעם הצדדים, שמעתי את סיכומי ב"כ המאשימה וקראתי את סיכומי ב"כ הנאשם, אני מעדיף, ככלל ובכפוף לאמור להלן, את גרסת המתלוננת על-פני גרסת הנאשם.

32. התמונה העולה מקריאת הודעת המתלוננת (ת/4) היא, למרבה הצער, תמונה עגומה למדי. חרף רצונה הברור של המתלוננת להימנע מלהפליל את הנאשם, מהפרטים שהיא מוסרת ניכר כי היא אמנם סבלה אלימות מידיו. גרסתה מתייחסת לעובדות ולמקרים קונקרטיים והיא עדיפה בביור על-פני הכחשתו הסתמית, הגורפת וגרסתו הלא-לגמרי-עקבית של הנאשם.

33. דא עקא, שנוכח חוסר שיתוף הפעולה הבולט של המתלוננת הן בשלב החקירה והן בשלב המשפט - מסיבות שלא לחלוטין הובהרו, אך כנראה שעיקרן ברצונה לנתק כל קשר עם הנאשם ולעבור הלאה - לא ניתן לקבוע, במידת הוודאות הנדרשת בפלילים, חלק משמעותי מהעובדות הנטענות בכתב האישום.

34. יש לזכור, בהקשר אחרון זה, כי עסקינן במקרה מובהק של גרסה מול גרסה. אמנם אני מקבל את טענות ב"כ הנאשם באשר למחדלי חקירה בכך שהחברים, שהיו עדים לפחות לחלק מאירוע התקיפה, לא אותרו, שכן נערכו מאמצים בעניין זה - מאמצים אשר לא הסתייעו בעיקר בשל חוסר שיתוף הפעולה מצד המתלוננת (ר' בפסקה 17 דלעיל). עם זאת, השורה התחתונה היא שבסופו של יום עסקינן במקרה של גרסה מול גרסה, על כל ההשלכות הנובעות מכך לעניין הזהירות המתחייבת בקביעת ממצאי העובדה. בנוסף, מדובר בצדדים שאינם דוברי השפה העברית, והגם שחקירותיהם נערכו בשפה הרוסית היבטי התרגום יוצרים קשיים משלהם.

35. באשר **לאירוע הבקבוק** המתלוננת חזרה וטענה לפניי כי דובר במקרה שבו שבר הנאשם בקבוק וכתוצאה מכך היא נפגעה בדרך מקרה גרידא. המתלוננת חזרה והדגישה - בניגוד לנטען בעובדות כתב האישום - כי הנאשם לא השליך עליה את הבקבוק ואף הבהירה שהדברים שנרשמו בהודעתה ת/4 בעניין אירוע הבקבוק אינם מדויקים. בנסיבות אלה, וכאשר הדברים שנרשמו מפי המתלוננת בהודעתה ת/4 בעניין אירוע הבקבוק אף אינם חד משמעיים, ברי כי קיים ספק סביר, ואולי אף מעבר לכך,

בשאלה אם ניתן להרשיע את הנאשם בעבירה של מחשבה פלילית בגין אירוע זה.

יוטעם, כי לא נתבקשתי מטעם המאשימה לבחון, בהקשר זה, את האפשרות של הרשעת הנאשם בעבירה של חבלה ברשלנות; וכאשר מדובר בסוג עבירה בעל יסוד נפשי שונה מהותית - שבנסיבות העניין קו ההגנה לגביה הוא שונה בבירור - גם אין אפשרות משפטית להרשיע את הנאשם בעבירה כזו.

36. נותר אפוא **אירוע התקיפה**. אירוע זה מתואר כאמור, בפירוט, בהודעת המתלוננת ת/4, כאשר בעדותה לפניי אישרה המתלוננת את הדברים - הגם שבאופן שלדי ובטון מתון - כך שהלכה למעשה אין צורך להיזקק בהקשר זה להוראות סעיף 10א לפקודת הראיות. נוכח מהימנות גרסת המתלוננת המסקנה היא, אפוא, כי תקיפתה של המתלוננת באירוע זה (דהיינו תקיפה סתם) הוכחה בבית המשפט כדבעי.

37. במסגרת אירוע התקיפה הואשם הנאשם, בכתב האישום, גם בעבירת האיומים. זאת, על סמך אמירת המתלוננת בהודעתה, בתשובה לשאלה כללית אם הנאשם מאיים עליה, שלפיה הנאשם "**אומר שאני לא יוכל לחיות בלעדיו, הוא אומר שהוא יהרוג אותי וא"כ את עצמו**" (ר' בפסקה 11 דלעיל). דא עקא, שמדובר באמירה שלא ניתן לה קונטקסט כלשהו, דהיינו: לא צוין באיזה אירוע נאמרה, מתי או באילו נסיבות. יוטעם, כי המתלוננת לא נשאלה בעניין זה בבית המשפט וממילא הדברים גם לא הובהרו. מכל מקום, אין כל אפשרות לקבוע, כנטען בעובדות כתב האישום, כי מדובר באיומים שהיוו חלק מאירוע התקיפה. לפיכך, ובהיעדר עיגון כלשהו של האמירה הנטענת בזמן ובמקום, אין מקום או אפשרות משפטית להרשיע את הנאשם בגינה.

ה. סוף דבר:

38. אשר על כן ולאור כל המקובץ אני מחליט כלהלן:

באישום הראשון (אירוע הבקבוק) - אני מזכה את הנאשם מהעבירה בה הואשם.

באישום השני (אירוע התקיפה) - אני מרשיע את הנאשם בעבירה של תקיפה סתם (בת זוג), לפי הוראות סעיף 382(ב) לחוק העונשין, ומזכה את הנאשם מעבירת האיומים, לפי הוראות סעיף 192 לחוק העונשין.

ניתנה היום, י' אדר ב' תשע"ט, 17 מרץ 2019, במעמד הצדדים.

[1] כהערה טכנית יש לציין כי ההדגשות בכל הציטוטים שבהכרעת דין זו אינן מופיעות במקור והן תוספות של הח"מ. התוספות בסוגריים מרובעים, בתוך ציטוטים, באות ללמד על תיקון טעויות הקלדה.